

ע"פ 43484/03-15 - מדינת ישראל נגד מיכאל שחר,

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 43484-03-15 מדינת ישראל - המחלקה 14 מאי 2015
לחקירות שוטרים נ' שחר

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט בכיר (אב"ד)
כ. סעב, שופט
ש. ברלינר, שופט עמית
המערערת:

מדינת ישראל - באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים
ע"י ב"כ עו"ד גב' אדלמן

נגד
המשיב:
מיכאל שחר, ת.ז. 300150364 ע"י ב"כ עו"ד יאיר נדשי

פסק דין

מבוא:

1. בפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה, (להלן - "בית משפט השלום"), אשר ניתן ע"י כב' הנשיא א' סלאמה, ביום 5.2.15, בתיק פלילי 56728-11-12, שלפיו בית המשפט השלום הרשיע את המשיב, בהכרעת דינו מיום 21.10.14, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית. הוחלט בגזר הדין לבטל את הרשעת המשיב בעבירה המיוחסת לו, ולהטיל עליו של"צ בהיקף של 300 שעות, ופיצוי למתלונן בסכום של 7,500 ₪.

הערעור מופנה כנגד החלטה זו והמדינה עותרת לקבלת הערעור והרשעת המשיב בדין.

הנסיבות הצריכות לעניין:

2. נגד המשיב, יליד 1986, הוגש כתב אישום לבית משפט השלום הנכבד על כך שבתאריך 26.1.11, עת שימש המשיב כמפקד מחסום שהוקם בצומת ברטעה, בסביבות שעה 09:30, במהלך בדיקת רישיונותיו של המתלונן ולאחר שהאחרון פנה אל המשיב במעמד שוטרים אחרים שהיו במקום, שוחח עימם וביקש מהם כי יחישו את ביצוע הבדיקה; המשיב צעק על המתלונן שיחזור לרכב וכאשר המתלונן אמר לו שלא יצעק עליו וידבר עימו בכבוד, ניגש המשיב למתלונן ובעט בו בירך הימנית. מעוצמת הבעיטה נפל המתלונן על הארץ וכתוצאה מהבעיטה סבל המתלונן מהמטומה בקוטר 8 ס"מ בירך ימין.

המדינה ייחסה למשיב עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 של חוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. המשיב כפר בעובדות כתב האישום ומשכך שמע בית משפט השלום הנכבד את ראיות הצדדים וקבע כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניו מעל לכל ספק סביר ולכן הרשיע את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, בקובעו כי:

"בשים לב להתרשמותי מעדי התביעה, שהותירו רושם אמין וחיובי, אני קובע כי גרסת המתלונן, לפיה הנאשם בעט בו ללא כל התגרות מצידו, היא זו שמשקפת נאמנה את ההתרחשויות כפי שהיו באמת. מדובר בגרסה רצופה, קולחת ומפורטת אשר עולה בקנה אחד עם גרסתו של ג'בארין באשר להתרחשויות" (פיסקה 18 להכרעת הדין, עמ' 66).

4. לאחר מתן הכרעת הדין הורה בית משפט השלום על הגשת תסקיר קצין מבחן בעניינו של המשיב, תוך התייחסות לשאלת ביטול הרשעתו של המשיב. עוד הורה בית משפט השלום על הגשת חוות דעת של הממונה על עבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן:

5. מעיון בתסקיר מיום 11.9.13 שהוגש לבית משפט השלום עולה, כי המשיב, בן 28, נשוי, אב לשתיים ומשרת כלוחם/סייר במשמר הגבול - במשטרת ישראל.

6. בהתייחסו לעבירה שיוחסה לו, ביטא המשיב עמדה של קבלה והבנה של הכרעת הדין בעניינו. המשיב שלל שימוש באלימות פיזית מכוונת כלפי המתלונן, אך ידע לזהות טון דיבור ושפה תוקפניים מצדו באירוע הנידון. כיום הוא מבין שאופן התנהגותו היה לקוי ומוגזם.

7. לאור הערכת שירות המבחן מאדם נעדר דפוסי התנהגות וחשיבה שוליים ו/או אלימים ולאור ההערכה מסיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה מצד המשיב, וגילויי אמפתיה כלפי המתלונן, לא מזהה שירות המבחן צורך במעורבות טיפולית בשלב זה.

8. שירות המבחן התלבט באשר לשאלת ביטול הרשעתו של המשיב. מצד אחד ציין שירות המבחן כי המשיב ביצע עבירת אלימות חמורה במסגרת תפקידו וניהל הליך הוכחות בו נמצא אשם. מצד שני ציין שירות המבחן כי זו מעורבותו הראשונה והיחידה בפלילים, והתנהגותו של המשיב מתוארת ללא דופי וכי המשיב קיבל אחריות על שימוש מוגזם בסמכותו וכי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו הינו נמוך, כל אלה הובילו את שירות המבחן להמליץ לבית המשפט לשקול בחיוב ביטול הרשעת המשיב בדין.

9. שירות הבחן המליץ בסופו של יום להטיל על המשיב צו של"צ בהיקף 300 שעות יחד עם הטלת פיצוי כספי משמעותי למתלונן.

גזר דינו של בית משפט השלום:

10. בית משפט השלום החליט לבטל את הרשעת המשיב ולהסתפק בקביעה כי המשיב ביצע את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ללא הרשעה. בית משפט השלום נימק זאת בכך שעסקין במשיב שהינו בחור צעיר, נורמטיבי, קיבל אחריות על מעשיו, נעדר עבר פלילי, תורם רבות לאינטרס הציבורי במסגרת עבודתו כשוטר וכי השארת הרשעת המשיב על כנה תפגע קשות בו ועלולה להביא לפיטוריו מהמשטרה וכך תגרום נזק מוחשי וקונקרטי למשיב. עוד הפנה בית משפט השלום לתסקיר וציין כי המדובר בתסקיר חיובי מאוד.

11. לאחר ביטול הרשעת המשיב, הטיל עליו בית משפט השלום צו של"צ בהיקף 300 שעות ופיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪.

12. יוער כאן כי המשיב כבר ביצע את מלוא 300 שעות השל"צ שהוטלו עליו וצירף אישור על כך.

על גזר דין זה הונח בפנינו ערעור המדינה.

טענות המערערת - המדינה:

13. ערעור המדינה התמקד בעניין ההימנעות מהרשעה. לטענת המערערת, סטה בית משפט השלום בגזר דינו באופן בולט מהמדיניות המשפטית המקובלת בעבירות אלה.

14. עוד טענה המערערת כי בית משפט השלום לא נימק כלל את גזר הדין המקל, התעלם ממדיניות בית המשפט העליון הנוהגת בכל הנוגע להרשעת שוטרים שחטאו במעשה אלים, ולא נתן משקל לכך שמעשיו של המשיב בוצעו עת שימש כשוטר האמון על אכיפת החוק, כלפי אזרח, הסובל מנכות הגלויה לעין.

15. המערערת ציינה כי בית משפט התעלם מכך שמהתסקיר של שירות המבחן עולה שהמשיב לא קיבל אחריות של ממש על מעשיו.

16. לטענתה, שגה בית משפט השלום עת נתן משקל בכורה לסוגיית הפיטורין ולנזק שעלול להיגרם למשיב

ולא שקל כלל את סוג העבירה והאינטרס הציבורי המצדיקים הרשעת המשיב. המערערת ציינה כי סוגיית הימנעות מהרשעה הינה הרכיב האחרון בין מכלול הפרמטרים, הנלקח בחשבון בעת שקילת פיטורי שוטר והמשיב לא עמד בנטל להוכיח כי הרשעתו תביא לפיטוריו.

17. ב"כ המדינה עמדה על כך, שיש להרשיע את המשיב, וכי הכלל הוא שמשנקבעה אחריותו של אדם בפלילים - יש להרשיעו. לטעמה, אין המשיב עומד בחריגים שנקבעו כתנאים מצטברים בהלכת כתב.

18. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 30.4.15 חזרה ב"כ המדינה על תמצית הטענות המופיעות בערעור, ובין היתר חזרה על כך, שמדובר בעבירה חמורה של אלימות שבוצעה על ידי המשיב עת שימש כשוטר, תוך ניצול תפקידו כלפי אדם חולה ומוגבל בתנועותיו. עוד הוסיפה ב"כ המדינה, שאופי העבירה שביצע המשיב אינה מסוג העבירות המאפשרות אי-הרשעה.

19. באשר לסיום ביצוע שעות השל"צ ע"י המשיב, טענה ב"כ המדינה, כי עניין זה יבוא לידי ביטוי בגזר הדין, אך לטעמה אין בעובדה זו כדי להשפיע על העניין העקרוני של ההימנעות מהרשעה.

20. לעמדתה של ב"כ המדינה, בית משפט השלום אף סטה ממתחם הענישה שקבע לעצמו ונע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל, מבלי שנימק זאת ולפיכך עתרה לקבלת הערעור, הרשעת המשיב והחזרת התיק לבית משפט השלום לצורך גזירת דינו.

כמו כן הגישה ב"כ המדינה פסיקה רלוונטית.

טענות ב"כ המשיב:

21. הסניגור, הגיש תשובה בכתב לערעור במסגרתה הוא עמד על כך, שבית משפט השלום שקל את כל השיקולים הרלוונטיים וכי לא נפלה כל טעות משפטית בגזר הדין. לטענתו, צדק בית משפט השלום משיטל את הרשעת המשיב תוך מתן משקל בכורה לנזק שעלול להיגרם למשיב ולאינטרס הציבורי באם תיוותר ההרשעה על כנה.

22. לטעמו, בית משפט השלום לא סטה מהמסגרת הנורמטיבית בעניין אי הרשעה וכי המשיב עומד בכל הקריטריונים שנקבעו בהלכות בית המשפט העליון באשר להימנעות מהרשעה.

23. הסניגור הפנה לנסיבותיו האישיות של המשיב, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר והדגיש כי המדובר במשיב נעדר עבר פלילי, נורמטיבי, קיבל אחריות מלאה למעשיו, תורם רבות למען האינטרס הציבורי וכי הפגיעה במשיב באם יורשע היא קשה ביותר.

24. הסניגור ציין כי המשיב הספיק כבר לבצע, את 300 שעות השל"צ במלואן.

25. הסניגור הפנה לפסיקה רלוונטית לביסוס טענותיו וטען כי פסק דינו של בית משפט השלום מנומק ומבוסס היטב ולא נפלה בו כל טעות מהותית שיש בה כדי להצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

עד כאן תמצית טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים.

דין והכרעה:

26. לאחר שעיינו בהכרעת הדין, בגזר הדין, בתסקיר שירות המבחן, בנימוקי ערעור המדינה, תשובת הסנגור לערעור, בטיעוני באי כוח שני הצדדים בשעת הדיון בפנינו, במסמכים שהוגשו לעיונו ובפסיקה הרלוונטית שהפנו אליה הצדדים ובפסיקה נוספת, הגענו למסקנה לפיה דין הערעור להתקבל, וכי יש להרשיע את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ולהחזיר את התיק לבית משפט השלום על מנת שיגזור את דינו של המשיב.

27. כידוע, הכלל הוא שמשוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. מבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל וראוי להטילו רק במקרים יוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה - ראו לעניין זה ע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל, פד"י נב(3) 337, שם נקבע, בעמ' 342:

"אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

לעניין חריג אי ההרשעה בדין הפלילי - ראו גם רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 18.8.14), שם פסקה 11.

28. הפסיקה קבעה כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים:

עמוד 5

ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים - ראו גם ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' איתמר ביטון** (ניתן ביום 23.7.09); רע"פ 5861/11 **יצחק דניאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.8.11) וע"פ 3877/11 **אייל רחמים נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.2.12).

29. אנו סבורים, כי במקרה שבפנינו אין מתקיימים שני התנאים שאמורים לחול במצטבר על מנת שניתן יהיה לאפשר הימנעות מהרשעה. לא זו בלבד שסוג העבירה, נסיבות ביצועה וחומרתה, אינם מאפשרים לוותר על ההרשעה, אלא שאף נסיבותיו האישיות של המשיב אינן מצדיקות החרגה בעניינו ואי הרשעתו. המשיב פעל באלימות כלפי מתלונן שהינו נכה ומוגבל ובכך הוא פגע בכבודו ובשלמות גופו של המתלונן וכן בשלטון החוק ובאמון הציבור ברשויות אכיפת החוק. כך שבהתחשב בנסיבות החמורות של התקיפה ובעובדה כי מדובר בשוטר, האמון על אכיפת החוק; אין מקום להעדיף את שיקולי השיקום של המשיב על פני האינטרס הציבורי שבהרשעתו.

30. יודגש כי אין די באפשרות תיאורטית שההרשעה עלולה לפגוע בעיסוקו או בפרנסתו של המשיב, ולא הונח בסיס לטענה בדבר פגיעה כאמור בעיסוקו במשטרה או בפרנסתו של המשיב.

לעניין זה ראוי להפנות לע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 31.12.07):

"ראוי עוד להוסיף, כי אמנם לא הובאו ראיות לכך כי הרשעתה של המערערת בדין עלולה לפגוע באופן ישיר בהעסקתה כמרצה באוניברסיטה, או כעורכת דין פעילה במשרד עורכי דין. אולם גם כך, לא יכול להיות ספק בכך שהרשעה פלילית של אדם שעיסוקו במשפט הינה כתם כבד העלול להישקל לחובתו בידי גורמים שונים בעולם המשפטי המקצועי, ולהשפיע על החלטתם בדבר העסקתה של המערערת במסגרת פעילות משפטית-מקצועית כזו או אחרת. וזאת, גם מקום שאין הגבלה פורמלית בתקנון משמעת או בנורמה חקיקתית אחרת המונעת העסקה כזו. כלפי טיעון זה ניתן גם לומר, שגם אם ההרשעה היתה מתבטלת, אין להוציא מכלל אפשרות כי הגורם המעסיק, בשוקלו את שיקוליו לענין ההעסקה, היה שוקל לגופם את אופי המעשים שבוצעו בידי המערערת, אף במנותק משאלת ההרשעה, ואפשר שעצם הארועים עצמם היו עומדים ביסוד שיקול הדעת המופעל. ואם אמנם כך הדבר, אפשר כי לצורך הקשר זה, שאלת אי ההרשעה היתה מאבדת במידה מה מחשיבותה."

דברים אלו יפים והולמים גם לעניינו.

31. עיון בהלכה הפסוקה מלמד כי הטעם של "פגיעה תעסוקתית אפשרית" לא יביאו בהכרח להימנעות מהרשעה - בעניין זה ראו, למשל, רע"פ 5861/11 **יצחק דניאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.8.11); ע"פ 1462/12 **כפיר שוקרון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.6.12) וע"פ 3829/12 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר סירוטניקוב** (ניתן ביום 17.7.12).

32. מקרה דומה למקרה שלפנינו נדון ברע"פ 8241/13 **דניאל ברדה נגד מ"י** (ניתן ביום 25/3/14), שם דובר בנאשם שהוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שביצע כלפי קטין תוך כדי מילוי תפקידו כשוטר. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירה שיוחסה לו ובית משפט השלום דחה את עתירת הנאשם להימנע מהרשעתו והטיל עליו 6 חודשי מאסר על תנאי. הנאשם והמדינה הגישו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום. בית משפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם וקיבל את ערעור המדינה כך שהושתו על הנאשם 4 חודשי מאסר, אותם ירצה במסגרת עבודות שירות. הנאשם הגיש בר"ע לבית משפט העליון שדחה את בקשתו הן לעניין הימנעות מהרשעה והן לעניין חומרת העונש בקובעו כי:

"המבקש טען, בעניין זה, כי ההימנעות הרשעתו הינה מוצדקת, לאור החשש כי עצם הרשעתו תסכן את המשך שירותו במשטרת ישראל. אין בידי לקבל טענה זו. סבורני, כי חומרת מעשיו של המבקש, עליה עמדתי בהרחבה לעיל, אינה מאפשרת לסיים את ההליך ללא הרשעה. תוצאה אחרת, תביא ליצירתו של דין שונה כלפי המשרתים במשטרת ישראל, ולתוצאה אבסורדית, לפיה דווקא העובדה כי המבקש נמנה על גורמי אכיפת החוק, תצדיק הקלה בעונשו, ואף הימנעות מהרשעה"

בית המשפט העליון הדגיש כי:

"המדובר במעשים חמורים ביותר, אשר לצד הפגיעה הכרוכה בהם בכבודו ובגופו של המתלונן, יש בהם כדי לחתור תחת הערכים הבסיסיים המנחים את משטרת ישראל ולגרום לפגיעה באמון הציבור במערכות אכיפת החוק. אכן, פעמים רבות מלאכת אכיפת שלטון החוק דורשת הפעלת כוח מצידם של שוטרי משטרת ישראל. ואולם, אל לעוסקים במלאכה לנצל את מרותם וסמכות לרעה, ולהפעיל את כוחם ללא כל הצדקה."

בית המשפט העליון הפנה לדברי השופט מלץ בע"פ 64/86 **אשש נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.1986), שם נאמר:

"העבירה שבצעו המערערים חמורה ביותר, דווקא משום היותם שוטרים. שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכוח. המעבר מ"כח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עברין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה

לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטאלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכת היחסים, העדינה בלאו הכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי."

33. ראו גם ע"פ 3622-12-14 (מרכז-לוד) **מוטי קשתי נגד מ"י** (ניתן ביום 28.4.15), שם הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בבית משפט השלום בביצוע עבירה של תקיפה חבלנית, בכך שהיכה קטין בעת מילוי תפקידו כשוטר. הנאשם הגיש ערעור לבית משפט המחוזי שדחה את ערעורו תוך קביעה כי:

"המערער פעל באלימות ובהתנהלות חסרת רסן בגדר תפקידו כשוטר, ובא חשבון עם המתלונן אך משום שחש זלזול מצדו. כך, על אף היותו שליח ציבור פעל באופן הפוגע באמון הציבור במערכת אכיפת החוק ... יש להעביר מסר ברור כלפי מי שפוגע בהתנהלותו במאבק בנגע האלימות.

יתרה מכך, אחד השיקולים המובאים בחשבון בשאלת ההרשעה הינה יחסו של הנאשם לעבירה, הפנמתו את הפסול שבמעשהו, האם נוטל הוא אחריות לביצועה והאם מתחרט הוא עליה? בענייננו, למרות היקף ההליך שהתנהל, שמיעת העדויות והכרעת הדין המפורטת והחד משמעית בענייננו, ממשיך המערער ועומד על גרסתו וכפירתו וטוען להתהפכות היוצרות, כאילו המתלונן אשר הוחשד וניסה להכשיל את הפעילות המשטרתית, מסית את תשומת הלב מבריונותו לסיפורי בדים בדבר התנהלות המשטרה באירוע."

34. עצם העובדה שהמשיב יורשע אינה מחייבת את פיטוריו מהמשטרה. עניין זה מסור לשיקול דעתן של הרשויות המוסמכות אשר יבחנו את נתוניו האישיים, תוך התחשבות בהרשעתו, ואולם לא כנתון יחיד וזאת בטרם יחליטו אם לפטרו מהשירות במשטרה.

בכל מקרה שיקול זה אינו מבין השיקולים שעל בית המשפט לשיקול אלא על אותן רשויות מוסמכות ולעניין זה איננו קובעים כל עמדה.

לענין זה מקובלים עלינו הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט נ. הנדל בע"פ (מח'-ב"ש) 7149,7205/00 מ"י נ. **שרון גדסי ואח'**, תק-מח 2001(1), 5628:

"תשובתי לכך היא כי אין זה מתפקידו של בית-המשפט קמא לקבוע אם איש משטרה ימשיך במשרתו לאחר ביצוע עבירה. תפקידו להחליט באם נעברה העבירה על ידו. אם תשובתו חיובית תפקידו בשלב הבא הינו להחליט אם להרשיעו ולגזור את דינו. תפקידו אינו מצטמצם בהחלטה על המשך תעסוקתו של השוטר. מלאכה זו מסורה בידי גורמים מתאימים במשטרה. נודה כי בימ"ש אינו מתמצא בסוגייה זו. אין הוא בעל נסיון בהכרעות מעין אלו.... בית המשפט אינו מתעלם מהשלכות אפשריות של

פסיקתו, אך אל לו להיות מונחה יתר על המידה על ידי שיקולים חיצוניים, שאינם בגדר סמכותו. מתן דגש יתר על השלכת ההרשעה אינה אלא הפיכת היוצרות, דהיינו, במקום שבימ"ש פוסק את אשר עליו לפסוק והגורמים במשטרה שוקלים, בין היתר, את גזר דינו של בימ"ש הלה מונחה על שיקולים משטריים פנימיים. ראיית בית משפט את האינטרס הציבורי מקיפה את החברה כולה. אל לו להתמקד בצרכי השוטר העומד לפניו בלבד, אלא יש לשפוט אותו על פי מעשיו, תוך שיקול אינטרסים ציבוריים רחבים. מעמדו של הקורבן הפוטנציאלי במישור של הרתעה כללית בעל חשיבות. אין בית משפט מעוניין להחמיר במיוחד עם שוטר, בכל מקרה, בשל תפקידו בלבד, אך אל לו לתת לו הנחות שלא עולות בקנה אחד עם מעשיו".

35. לא נעלמה מעינינו העובדה ששירות המבחן המליץ לשקול הימנעות מהרשעה, אך אין בכך כדי להצדיק זאת, בוודאי כשעסקין בעבירת אלימות חמורה שהעונש בצדה מגיע עד כדי שלוש שנות מאסר, וכאשר האינטרס של הציבור הוא למגר את תופעת האלימות והבריונות באמצעות אכיפת החוק ע"י רשויות האכיפה ומכאן הדרישה מאנשי רשויות האכיפה, להימנע מאלימות כדי לשמש דוגמה ומופת לכלל הציבור ובדרך זו לשדר מסר שהאלימות פסולה ומכוערת היא ואינה דרך ראויה לפתרון סכסוכים ומחלוקות. אם זו דרכה של הרשות כלפי האזרח שחוטא באלימות, מדוע הרשות תנהג אחרת כלפי אנשיה שחוטאים באותה עבירה?

בבתי המשפט ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות מסוג זה, בשל הצורך לשגר מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה - ראו ע"פ 7475/14 **מהדי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.12.14), מכאן שיש לנהוג במידה שווה בין החוטאים בעבירה מסוג זה, להרשיע את הנאשם, בהעדרם של שני התנאים המצטברים שהובאו לעיל ולגזור את הדין על פי העקרונות המנחים, לרבות עיקרון הענישה האינדיווידואלית.

לעניין תסקיר שירות המבחן, על אף הערכת מקצועיותו הרבה, הרי התסקיר מהווה המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו - (בש"פ 5309/05 **צמח נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 29.6.05)).

36. ערים אנו גם לכך, שהמשיב הספיק כבר לבצע מלוא שעות השל"צ שהטיל עליו בית משפט השלום. ברי שבית משפט השלום יביא את כל אלה בחשבון בקביעת עונשו של המשיב.

37. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מקבלים את ערעור המדינה ומרשיעים את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום אשר נקבע שהוא ביצע אותה.

38. אנו מורים על החזרת התיק לבית משפט השלום לצורך קביעת גזר דינו של המשיב.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ה, 14 מאי 2015, במעמד הנוכחים.

ש' ברלינר, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]